

Amiért nem is történhet

I.

Nem szavakból épül fel a lélek rendje,
 bár mire kivárom megint e délutánt, a
 megfogalmazható, napjaimból összehordott
 félelmek hozzákötnék a papírhoz, csak az idő
 kötelez, de hogy mire vagy mihez — egészen
 elrejtett s nekem nincs időm tudni akarátát;
 mondom: már kivártam a délutánt s arra vagy
 azokra a napokra gondolok, melyek épp úgy lesznek
 fontosak az életem kényszerű folytatásában,
 ahogy fontossá válhat egy mozdulat, egy elveszett
 ernyő vagy az este kéklő ígérete: hatalom nélkül,
 mert hatalom nélkül élek veled, s tudd meg, így lesz:
 kopott, feketenyelű esernyőként élsz velem, és élünk
 majd, királyaitól megfosztott országok.
 épp egy ilyen délutánban, ami most is élém adja a
 fényes tetőket, a csillogó betont: a napszak
 kigyomlált kertjét.

nem a lélekből épül fel a szavak rendje,
 ez csak kitervelt önkény, igazságtétel, kis
 adalék a szaporodás eszményéhez, pontosítani
 próbálom túlélésed, nehogy úgy érkezz, nehogy a
 tükrön át, hogy visszahozzalak az életemből,
 szavak nélkül neked adjalak, mert akkor már én sem
 leszek több, csak papír,
 a fölkínálható adalék véletlen életedhez.

II.

Talán egyszerűbbnek kell lenni, elcsendesítve
 vonalakba foglalva ezeket a félelmetesen halk mozdu-
 latokat, egy megfáradt szándék tiszteletköreit; — minden
 elvisel mindent, megadóan siklik valami szél a
 járda síkossá fényezett tükrén, elhagyják az anyagok az
 élő testet, csak hogy tovább éljen és nem akarom már
 megérteni az időt sem, csak legyenek továbbra is a
 voltak, mert teher a hisztérikus boldogság is:
 egyetlen csésze, az álmok vagy egy forró fürdő biztonsága.
 — és hiába az utazások és hiába minden fecsegés az
 időről, nem hoz semmit a felejtés, marad a távolság,
 talán egyetlen mentsége életünknek, melyet elhagynak
 a tárgyak, hogy gazdagabbak legyünk nélkülük, hogy
 visszaadjuk ami senkié. A történet folyton örökít,

az élő élet, a rög rögöt von maga fölé, áporodott
függönyök mögött kulturált halálról álmodik a nép, nem
tudhatja mi az, s elképzelni elfelejtette már;
csak a növények némasága tanít, ahogy reggeltől
estélig fölisszák a vizet, s fájdalom nélkül
pusztulnak, ha elnéptelenedik a lakás.

NÉMETH ISTVÁN PÉTER

A gyermek Shakespeare

10 éves de nyáron almabort kóstolt már
s a gesztenyék oly murisan álltak
három tündért hívott nevükön
sorban Babvirág Moly és Mustármag

aztán aratás után
faluba értek a komédiások
hogy vonulásukon még tovább csüngjön
muzsikájuk fölé eperfára mászott

mérgében otthagya sörét a lelkész
csaholtak az udvarház kutyái
megállt két paraszt kezében a rosta
a bolondos furcsa népet kezdték el csudálni

körhinta beszélő kakas
mit érdekelte őt Anne s Elizabeth
hintát hajtott Jack Dick és Tom
apródkosztümben lány soha szebbet

aznap elveszett egy bárány
utánuk az utat leste
tudta o d á i g visz a keréknyom egészen
és nem vacsorált este

no történt még egymás
nagyobb fiúkkal pofozkodott néha türte
fakardok lovagkor vakáció vége
kastélyt képzelt a csűrbe

iskolamester dicsérte eszét
szüret múltán az Avon-parton
átkulcsolta térdét
így várta ha jött az alkony